

[Pinholt.]

ikke mere har den samme Betydning som tidligere, fordi man har erfaret, at alt saadant skal betales, enten paa den ene eller den anden Maade. Man kan lave hvilken Skattereform man vil, en Beskatning vil altid til syvende og sidst komme til at hvile paa hele Befolkningen. Det samme gælder, naar det ærede Medlem siger, at dette Lovforslag er skadeligt for Menigmand, fordi det letter Skatten paa Jorden. Jeg kan ikke se, at det skulde være skadeligt for Menigmand, at man sætter den Skattepromille paa Jorden, som er den følgerigtige, fordi det er den, der har været før Krigen, forhøjet i Forhold til det Pristal, vi har. Vilde det da være særlig gavnligt for Menigmand, hvis man satte en Skattepromille, der borttog hans Jordværdi, hans Formue, for Menigmand har da ogsaa undertiden nogen Formue staaende i sin Ejendom? Jeg ved ikke, men jeg er i alt Fald ikke indstillet saaledes, at jeg tror, at Menigmand vilde sætte Pris paa det, og det har man visse Steder et ganske godt Korrektiv paa.

Jeg skal slutte med en Bemærkning til det ærede Medlem, som sagde, at i Gjesten Kommune — det vilde han nu holde sig til — vilde der blive et Skattepaalæg for de mindre Ejendomme. Der var der en Husmand, som havde en Indkomst af 2 500 Kr. Nu fik man ikke at vide, om det var saadan en almindelig Husmand, eller han maaske er Bilkører eller har Forretning ved Siden af. Men det er et Tilfælde, der gaar imod de fleste andre, som man regner med. Og saa var der en Gaardmand, hvis Ejendom havde en Jordværdi af 103 000 Kr. — var det ikke saadan? —, og han havde kun en Indtægt af 3 000 Kr. Det er muligt, der kan være saadanne Tilfælde; det kan være, det er en Mand, der ikke ejer noget af det, han har, det kan være, han ikke ejer noget af Gaarden, saa er han altsaa en økonomisk Mindremand, man kunde maaske kalde ham en Menigmand. Og saa er Slagordet i Orden, og det er det væsentlige, saa vil der ikke være nogen stor Forskel paa de to. Naar det ærede Medlem i øvrigt siger, at Husmanden svarer 63 Kr. pr. 1 000 Kr. Jordværdi, og den anden kun svarer 24 Kr., er det dog ikke sikkert, at det passer, jeg synes, det trænger til nogen Forklaring. Det er ikke usandsynligt, at den, der har de 103 000 Kr. Jordværdi, har nogen til at hjælpe sig; det er ikke sikkert, han selv kan lave det hele, og de, der hjælper ham, svarer formodentlig ogsaa Skat; det ser det ærede Medlem bort fra, men den Skat kommer dog ogsaa Kommunen til gode, og

den maa dog komme fra den Jord, de arbejder paa. Det forekommer mig derfor, at det Eksempel ikke er helt godt. Derfor kan det ærede Medlem godt fremføre det, og andre Steder vil det vistnok virke stærkere, end det virker i denne høje Sal.

Jeg skal ikke sige meget mere om dette Lovforslag. Jeg har ikke hørt en eneste Begrundelse, der kan afkræfte det rigtige i, at man fører Beskatningen af fast Ejendom hen til faste Skattepromiller, og af at lægge disse Skattepromiller i en naturlig Fortsættelse af, hvad de var før Krigen, i 1914. Der er ikke fremført et eneste holdbart Argument mod denne Betragtning, og jeg gad se, om nogen kan gøre det.

Fisker: Den højtærede Indenrigsminister satte ikke Pris paa, at jeg i Gaar i mit Foredrag havde udtalt, at han var i Færd med at gøre Fejlen fra 1903 om igen. Det forstaar jeg meget vel, for naar man — som vistnok alle i Øjeblikket — er fuldstændig klar over, at det, der skete for 25 Aar siden, var af skæbnsvanger Betydning baade for adskillige ude i Landet, der arbejder med Landbrug, og i ganske særlig Grad for den Del af Befolkningen, der efterhaanden er kommet til at bo i vore Stationsbyer, og over, at man herigennem har flyttet Skattebyrden nedefter, over paa de jordløse Huse, skal man vist være betænkelig ved at gøre noget saadant om igen. Og Ministeren kan ikke komme udenom, at hvis han faar sit Lovforslag gennemført, saaledes som det er fremsat her, vil det betyde, at man tager en Del af den nuværende Beskatning, som hviler paa Jorden, og lægger den over paa Indkomsten. Derigennem flytter Ministeren en Skat, som nu hviler paa et Grundlag, der maa anses for at være naturligt som Skattegrundlag, nemlig en Samfundsværdi, en Produktionsværdi, Jorden, over paa det personlige Arbejde, som ikke altid er et naturligt Skattegrundlag.

Jeg vil derfor fastholde, hvad jeg sagde i Gaar, at Følgen af Ministerens Forslag fuldt gennemført vil blive, at man gør den Fejl om igen, som man begik for 25 Aar siden, og som ingen i Virkeligheden har villet forsvare. Nu siger ganske vist den højtærede Indenrigsminister — og det ærede Medlem Hr. Pinholt med ham —, at der ikke vil ske den store Forskydning ovenfra nedefter, som det bl. a. fra min Side er blevet paastaaet her under Forhandlingerne. Ja, hvorledes gaar det nu til, naar man skal til at fastlægge en ny Skattebyrde indenfor en Kommune? Det gaar til paa den Maade, at en Del af denne Skatte-